

Sözüm Özüm Bir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Kasım 2015

Bir terennüme kurban gitti yetilerim,
Kıyısında ölgün ve o devingen mahrem imgelerin:
Anlık bir yol ayrımı aslında hele ki;
Köhne yargılara teslim olmuş kısık sesi yalnızlığın.
Gün bile töhmet altında,
Sürçü lisan etmişim de bir kez:
Karalanmış, gölgelenmiş bir evrime mal edilmiş kimsesizliğim.

Sanrılar gölgede uçuşmakta,
Haznemde engin bir kımlı, cebelleşen
Neyse ne, demek düşse keşke payıma
Ve ölümüne gitsem buralardan.

Sızan rahmet, elde kalan son nimet,
Al işte, şu muğlâk tınısı gönlün,
Hırpani bulutlara yüklemişim bir kez
Kırık cümlelerimi.
Dosta namert dercesine,
Yıkımını ömrün, bir marifet bellemişçesine,
Hele ki şu kırılğan gündönümünü yok bilmışçesine.

Bir varım bir yok,
Niyazım sürükler benliğimi sanırsın ki;
Bağrıma saplanan kırık bir ok:
Terennümü kayıp bir çehrenin,
Sükûtu dost eylemiş bir lehçenin:
Hele ki sonu gelmez şu işkence
Yine de yeniden demek her yeni günün tecellisinde,
Sondan bir evvel,
Kaderin yazdığı o acı reçete.

Mimlenmiş aşk, gölgelenmiş masumiyet:
Savruk bir niyaz sığdırdığım her heceye:
Hicranı devinen soluk bir gülün penceresinde,
En acıtan, en kanatan gömülü işte

Görünmezliğin karanlık izbesinde.

Hicret bildiğim tahakküm yüklü gölgelerin
Teferruatına kaydettiğim
İstimplâk edilmiş düşlerin kaygan zemininde
İlerlerken bir ileri bir geri.
Rabıtası emsalsiz ömrün kıymet bilmez
Düş malikleri...

Sözüm, özüm bir hele ki varsıl bir gönlün
Ansız ve anlamsız tınısı;
Hanidir yoksunluğun kıyısına çarpıp da
Gerilediğim,
Hanidir zincire eklediğim yenilgilerim.
Kurallar, bağnaz yargılar
Çekinince yüklü nice edim
Bir elim boşlukta diğeri
Kayıp mazide takılı kaldığım.
Anlamsız hatta yordamsız,
Yitik çoğu zaman
Soluk benizli bir nizam
Eşkâli hepten kayıp.